

Мікалай Лойка

*загадчык аддзела сельскай гаспадаркі
рэдакцыі раённай газеты
«Савецкае Палессе»*

У школьныя гады пасля экскурсій у Несвіж, Брэст, Камянец незабыўныя ўражанні засталіся ад палаца Радзівілаў, крэпасці, Белай вежы. І задумаўся: чаму ж столькі славутых мясцін, пра якія пішуць і згадваюць пастаянна, ў далёкіх гарадах, а не на маёй Ганцаўшчыне? З той пары з асаблівай увагай пачаў прыглядацца да тых кніг, публікацый, дзе ўспаміналіся прывычныя назвы роднага краю. Гэта былі кнігі “Лань – рака лясная” і “Трое з-за Лані”. Першую прачытаў з бібліятэкі, другую набыў у магазіне. Толькі пазней прыйшло асэнсаванне, што аўтарам зборнічка нарысаў “Трое з-за Лані” з’яўляецца Васіль Фёдаравіч Праскураў. Хораша цешыла душу тое, што вось і пра наш край з’вілася кніжка, што і пра людзей нашага краю напісана хораша, па-мастацку, так, як іншы раз чытаў у знакамітых пісьменнікаў.

Пазней, калі пачаў працаваць у газеце, прыйшло разуменне, як ствараюцца такія творы, колькі творчых сіл яны патрабуюць. Выношваючы чарговы нарыс, Васіль Фёдаравіч часам заводзіў размову пра, здавалася б, неістотныя, нейкія аддалёныя рэчы. А потым аказвалася, што тое, аб чым ён гаварыў, своеасаблівай цаглінкай лягло

ў аснову новага твора. Аказваецца, выносячы на абмеркаванне свае развагі, сумненні, сачыў за тым, як адрэагуюць слухачы, што скажуць, як успрымуць, ці даходзіць да іхзадума.

І не раз даводзілася пазіраць, як, здавалася, адшліфаваны тэкст нарыса клаўся на стол для перадрукоўвання з праўкамі асобных слоў, цэлых сказаў і абзацаў, каб выглядаць перад чытачамі яшчэ лепш.

Такім жа ўважлівым чытачом быў ён для нашых тварэнняў на старонкі раёнкі. Маладых супрацоўнікаў, можна сказаць, за руку падводзіў да разумення важнасці друкаванага слова для людзей. Удачныя матэрыялы не тоячыся адзначаў добрым словам, а над неакуратнай фразай вучыў працаваць удумліва, сур'ёзна. Правіў сам і стараўся растлумачыць, чаму менавіта гэтае слова ці выраз ужыты няправільна, пытаўся, якія могуць быць варыянты. І калі іх было не густа, або няўдалыя, называў трапнае слова ці сказ, ужо ўзважаныя на вагах яго прафесійнага вопыту, пасля якіх адпадалі ўсе сумненні.

Як і ў сваіх нарысах, вучыў пісаць аб людзях так, каб пасля прачытанага іншым па-добраму пазайздросцілася.

Пасля той тоненькай кніжачкі "Трое з-за Лані" ў В. Праскурава з'явіліся новыя кнігі. І ўсё пра наш край, пра нашых землякоў. У многіх сем'ях з гордасцю і радасцю захоўваюць тыя кнігі, непаўторнае ў лёсе саміх герояў нарысаў і іх родных.